

steče urno po stopnicah doli v rakev nazaj in za njim se zapre plošča.

Lovre pa se priplazi zopet počasi doli s kora in ko vidi, da je vse tema in da nikogar več v cerkvi ni, jo ubere kar najhitreje more iz cerkve in ko nikogar njegovih tovarišev ni bilo več pred cerkvijo, gre naravnost v krčmo nazaj in reče: »Le pijte sami zastavljeno vino, za mé je predrago,« in odide.

Mrličeva duša pa je bila rešena, kajti odslej ni bilo potem nikdar več znamenja, ko so prt zopet oprali.

Cesar Jožef in uradniki

Cesar Jožef zve enkrat, kako uradniki grdo ravnaajo z ubogim kmetom.

Da bi se prepričal, je li resnica to ali ne, preobleče se nekoč v kmeta in pride v neko davkarijo davke plačat.

On priropota prav po gorjansko v davkarijo, pa ne, da bi kaj potrkal.

Davkar ga prav grdo pogleda, da bi ga bil skoro z očmi prebodel, ter se zadere nad njim rekoč: »No, kje ste se pa vi olike učili? Gotovo doma v hlevu pri kravah. Ali ne veste, kako se ima v uradnijo priti?«

Cesar se pa ne zmeni za davkarjevo regljanje, temveč se tebi nič, meni nič na klop usede in se oddahne.

Čez nekaj časa se zadere davkar zopet nad njim: »No, tepec zarobljen, koliko bode te plačali davkov? Gotovo le kakih osem grošev zopet, kajne?«

Cesar pa reče: »Kaj jaz vem, koliko bom moral plačati, ker ste pri vas spremenljivi, kakor vreme.«

Davkar zaupije na to: »Ali se tako meni odgovarja? Čakajte, bomo že vam posvetili. Sluga, pojdite po policaja, bomo tega gumpca malo v luknjo vtaknili in izpokorili.« Potem pa začno obirati cesarja vsi, kolikor jih je bilo v pisarni.

Cesar pa na to odgrne svojo vrhno obleko in se jim pokaže v lastni ter reče: »Čakajte, bom pa jaz vas malo prekorobačil, ko ne veste, da je kmet tudi človek in da, ako bi kmeta ne bilo, tudi vi nič jesti ne bi imeli.«

Uradniki se tako prestrašijo, ko zagledajo cesarja, da se jim kar lasje ježe. Cesar pa spodi brez usmiljenja vse uradnike iz davkarije in postavi druge. To novico zvedo tudi druge in se silno boje, da bi se tudi njim kaj takega ne pripetilo.

Odslej pa niso več kmeta tako psovali, kadar je davke plačeval, dokler je cesar Jožef vladal.

Cesar Jožef in drugi pijanček

Nekega dne gre cesar Jožef zopet v obleki navadnega vojaka na sprehod. Spotoma pa sreča drugega vojaka in ga vpraša, kam da ide. On reče, da gre malo pijače iskat v kako krčmo. Cesar reče, da tudi on gre z njim. Gresta torej in pijeta ga tako dolgo, da vse zapijeta, kar sta imela oba pri sebi.

Zdaj reče cesar: »Ti prijatelj, jaz sem suh in nimam več bora pri sebi, pil bi pa še rad.«

Njegov tovariš pa pravi: »Jaz sem tudi suh, pa že vem, kako bom prišel do denarja.«

Cesar ga vpraša, kako, da naj pove, da bo še on tako naredil.

Vojak pravi: »Sabljo bom zastavil, kakor sem jo že mnogokrat, in ko zopet denar potegnem, jo bom pa rešil.«

»Ja kako pa potlej pri vajah, ko nimaš šablje?« reče cesar, »ali te nič ne opazijo?«

»O nič,« pravi, »saj denem potem leseno sabljo v nožnico.«

In res zastavi vojak svojo sabljo. Pijeta ga potem še prav dolgo v noč.

Drugi dan so pa imeli ravno nekega hudodelnika ob glavo djati. Cesar da povelje, da ga mora ta in ta vojak usmrtiti in sicer z lastno sabljo. Vojak pride in prosi, da on ne more nikogar v mirnem času usmrtiti, ker se mu preveč smili.

Sodnik pa mu veli, da ga ravno on mora usmrtiti in nihče drugi. Vojak prosi in prosi ter se na vso moč brani. Ker pa le vidi, da ne pomaga niti prošnja, niti mošnja, da le mora izvršiti svoj posel, pogleda proti nebu in reče: »O da bi postala moja sablja zdaj lesena!« Potegne tedaj sabljo in glej! bila je res lesena!

Vsi ostrme in pravijo: »Kaj zlodeja, ali zna morda res coprati?« Ta je pa ptiček ta.« Nato ga pa cesar k sebi pokliče in pravi: »Ali me še kaj poznaš od sinoči?«

Vojak ga debelo pogleda in spozna ga. Silno, silno se prestraši, pade pred cesarja na kolena in ga prosi odpuščanja.

Cesar pa reče: »Ker se ti je tako izvrstno posrečilo vse občinstvo prevarati, naj ti bo odpuščeno; vendar si pa ti preveč prebrisan za vojaka, odslej ne boš več vojak. Tukaj imaš en stotak in pojdi domov.« Tudi hudodelnika je cesar zaradi tega pomilostil.

Ljudje pa se smejuje razidejo in reko: »Ta pa zna več, kakor hruške peči.«

Medved in lisica

Nek lovec gre na lov v velik in zaraščen gozd in zapazi lisico ter jo hoče ustreliti. Lisica pa, zvita kakor je, lovcu uide in se skrije blizu nekega medvedovega brloga.

Kmalu pa prirenči medved iz brloga in gre hrane iskat. Zapazi lisico in jo vpraša, kaj da tako verno opazuje.

Lisica pa mu odgovori: »Onega človeka ondile v zeleni kamižoli opazujem, ki tako pridno tobak puši in kratek čas dela. Morda bi tudi ti rad kadil, ker si precej velik korenjak. Kar tjekaj k njemu pojdi in gotovo ti bode dal tobaka.«

Medved uboga in gre. Lovec ga zapazi, nabaše puško in čaka. Ko medved bliže pride, lovec napne petelina in ustrelí. Medved pa precej zadet kar odleti.

Prišedšega nazaj ga vpraša lisica: »No, ali ti je dal tobaka in ali si ga kaj dobro pušil?« Medved pa odgovori: »Še malo naj bi bil srknil pa bi bil crknil,« in je odšel godrnjaje v brlog.

Zakaj dežuje, kadar mladeniči v vojsko gredo

Ko sta Jezus in sveti Peter še po zemlji hodila, se prigodi, da srečata celo tropo mladeničev, ki so šli v vojake.

Bili so vinjeni in so na vse grlo razgrajali. Zapazivši ta dva potnika, jamejo se norčevati iz njiju in eden izmed njih se še celo predrzne z blatom sv. Petra onesnažiti.

Sv. Peter pa prosi Jezusa, da naj kaznuje nesramneža. Jezus pa reče: »Le potrpi, da boš imel večje plačilo v nebesih.«

A mladeniči ne nehajo Jezusa in sv. Petra zasmehovati in nekdo zopet vrže blato v sv. Petra. Sv. Peter zopet milo prosi Jezusa, da naj kaznuje hudobneže.

Jezus pa reče: »Ali ne vidiš, da so pijani, in pijanca se ogni, kolikor najdalje moreš. Ker pa že le hočeš, naj bo. Odslej bode vedno deževalo, kadar bodo mladeniči v vojake šli. To naj bo njim za kazen. Sv. Peter je bil zadovoljen.

Zato pa še dandanes skoro vsekdar dežuje, kadar gredo jeseni mladeniči v vojake. Vojaki pa še dandanes kolnejo sv. Petra zaradi te kazni, posebno po Dolenjskem.

(Za objavo priredila Marija Stanonik)